

race v zemi, podle nichž poznají, že by se mohl blížít někdo, kdo jim dá trochu jídla. Právě teď vidím jednoho zásobovače, který každému žebrákovi vkládá do misky polovinu housky. Vzpomínám si, že jsem o těchhle houskách četla, když je před několika dny přivezli. Už tehdy byly suché a na většině z nich se dokonce objevovala plíseň. Jenomže my si nemůžeme dovolit vyhazovat žádné jídlo. Ta polovina housky je zřejmě vše, co žebráci až do setmění dostanou, tedy pokud se s nimi někdo nerozdělí o svůj příděl. Z toho pohledu se mi zvedá žaludek a já musím odvrátit zrak a upřít ho směrem, kterým kráčíme, k pódiu, kde už dělníci odstraňují včerejší záznamy.

Najednou mé oči přitáhne zákmit čehosi zářivě barevného a já vidím, jak na větev stromu stojícího kousek od prostranství dosedá modrý drozd. Jeho jasná barva mě přitahuje stejně jako hedvábný lem roucha mistra Čchena. Zatímco obdivuji, jak se drozdovo peří modře leskne, pták na pár vteřin otevírá zobák a jakoby v očekávání se rozhlíží kolem sebe. Netrvá dlouho a vedle něj dosedá mnohem obyčejnější samička. Užasle na ně hledím a snažím se pochopit, co se právě stalo. Jak jí k sobě přivábil? Jak jí vůbec dokázal něco sdělit, když ho ani neviděla? Z knih vím, že když otevřel zobák, něco se stalo, že jí „zazpíval“ a tím jí k sobě přilákal, i když musela být poměrně daleko.

Kdosi mě štouchá do ramene, což mi říká, že je načase vrátit se do reality. Naše skupinka už došla ke stupínku uprostřed vesnice a většina vesničanů už čeká na naše dílo. Stoupáme po schodech na pódium a věšíme svá plátna. Tohle už jsme dělali mnohokrát a každý ví, co má dělat. Co ještě v dílně bylo jen sbírkou ilustrací a kaligrafie, nyní společně vytváří koherentní malbu znázorňující všem shromážděným všechno, co se včera ve vesnici stalo. Věším své ředkvičky

a šourám se společně s ostatními učedníky zpátky dolů a prohlížím si tváře těch, kteří čtou záznam. Vidím, jak vraští čela a vrhají na malbu temné pohledy. V nejnovějších zprávách je spousta slepoty a hladu. Ředkvičky to nezachrání. Jako umělecké dílo je tenhle záznam možná dokonalý, ale dokonalost je zcela ztracena ve špatných zprávách.

Někteří lidé dokonce znakují proti zlu a dělají gesto, kterým se snaží zahnat smůlu. Mně to připadá marné, ale horníci jsou extrémně pověřčiví. Věří, že o půlnoci vesnicí bloudí duchové a že mlha halící naši horu je božím dechem. Jedním z jejich nejpůvodnějších příběhů je ten, jak naši předkové přišli o sluch, když se magické bytosti nazývané pchi-siou odebraly k hlubokému spánku a chtěly, aby v horách bylo ticho. Jako malá jsem těmhle příběhům také věřila, ale díky vzdělání v Pavím dvoře vidím nyní svět mnohem pragmatičtěji.

Horníci a zásobovači se pomalu odvracejí od záznamu a vydávají se na cestu do zaměstnání. Mistr Čchen znakuje k nám učedníkům: *Jděte na svá místa. A pamatujte si: pozorujte, nezasahujte.*

Vydávám se za ostatními a pak si všímám, že mistrová Lien stoupá po schodech na pódium, kde stále visí náš záznam. Vypadá to, že celé dílo znovu hodnotí a s nekonečnou pečlivostí zkoumá každý znak. Taková důslednost není ani trochu běžná. Ostatní učedníci už odešli, ale já nejsem schopna se pohnout. Musím zjistit, co dělá.

Ještě chvíli tam stojí, a když se konečně odvrací, zachytává můj pohled. Otáčím se a vidím za sebou stát Čang Ťing s rukama nervózně sevřenými v pěst. Mistrová Lien schází z pódia. *Jděte na své místo*, znakuje. Hedvábná nit, která lemuje její roucho, je rudá, a když prochází kolem mě, úplně se zaleskne.